

PER UNA EUROPA UNIDA I

La UE no es pot reformar

SOCIALISTA

nº 27 - març 2002- donatiu 1,20 euros

Editorial i pàgines centrals:

La UE no es pot reformar.

Per una Europa Unida i Socialista pàg 3,10-11

Apropament EUiA / IC-V

CGT Catalunya: Un pas enrera

pàg 4

pág 5-6

Sindical:

RENFE, Telefònica,

Champion, Escoles Bressol

pàg 7-9

Contra la LOU

8 de març

PHN: No, no, no!

pàg 12-13

pàg 14

pàg 15-16

Internacional:

Balanç Porto alegre, Colòmbia

pàg 17-20

Especial *Argentinazo.*

Anul.lació del deute!

Tret de la Web

"Declara la independència de les lleis de les corporacions"

La nostra crítica recomana...

EN TIERRA DE NADIE (NO MAN'S LAND)

El director bosnià Danis Tanovic s'acosta a la guerra del seu país amb claud'humor, d'humor absurd. D'aquell tipus d'humor

que fa somriure però que no fa maleïda gràcia, volem dir. Com t'acostes a una guerra terrible, de lluita cos a cos, mentre un paio –ben vestit i ben menjat, i amb un casc blau al cap– mira com et jugues la pell i una càmera de TV et filma perquè et vegi la resta del món?

La guerra de Bòsnia van ser més coses de les que mostra Danis Tanovic, però aquí apunta –i encerta– sobre el paper sinistre (i també absurd, ridícul i criminal) jugat per l'ONU, i sobre la inutilitat dels mitjans de comunicació que no entenen allò que filmen perquè només cerquen el show. "La nostra desgràcia paga bé" dirà un soldat bosnià en un moment de la pel·lícula.

Mentre somrius la ràbia se t'instal·la a les vísceres i veus soldats serbis amb uniforme i soldats bosnians amb samarreta i sabatilles. La metafòrica imatge final (que no té ni una gota de sang) et recorda que vam deixar sol el poble bosnià (per si ho havies oblidat).

Nota d'aclariment: Una grip inoportuna i la implacable llei del mercat (ha estat en cartellera menys setmanes del que estava previst) no ens han permès veure "The Navigators" de Ken Loach. Demanem disculpes per no poder oferir la nostra opinió al respecte.

(de "The Guardian")

8 de març

Dates amb coratge de dona

5 de març 1871
Neixement de Rosa Luxemburg, revolucionària rus-polaca, assassinada per la seva lluita intransigent en favor de la transformació socialista del món, i en concret al front de la revolució obrera a Alemanya.

2 de febrer de 1980,
Assassinat de Yolanda González, companya, revolucionària trotskista, basca, militant del moviment estudiantil secundari, assassinada per la seva lluita en aquest per l'anomenat Batallón Vasco-Español.

Fins el socialisme, siempre!

Se succeeixen les reunions de la UE i arriba la primera cimera de caps d'estat i de Govern a Barcelona. Els temes que centraran la reunió són: accelerar la desregulació del mercat de treball, liberalitzar els mercats financers, del gas i l'electricitat, les xarxes de transport europeu, avançar en la privatització de serveis públics i pensions. Tot un pla de treball.

Els plans que impulsa el nou eix Blair- Aznar- Berlusconi poden trobar resistència al nucli dur París-Berlín, perquè es troben en processos electorals i són reticents a prendre decisions poc populars. Blair, amb Aznar i Berlusconi, no només destaquen per voler imposar una nova retallada als drets i l'estabilitat laboral, en particular, contra els costos de l'acomiadament (Berlusconi acaba de fer una llei en aquest sentit), sinó que també han destacat pel seu alineament complet amb Bush i la seva política de guerra contra el terrorisme, i han sortit reforçats del gir de la situació internacional després de l'11 de setembre i la guerra a Afganistan. És, doncs el sector més reaccionari i fan bandera del reforçament repressiu directe de la lluita contra "el terrorisme".

La decisió de celebrar la reunió a Barcelona és una demostració de força de l'Estat. De fet és el tercer intent: el primer a propòsit de la desfilada militar, després a propòsit de la reunió del BM que es va suspendre. Ara per fi l'Estat pot gastar-se una fortuna per demostrar qui mana en aquest país. Per això han preparat una llarga llista de mesures per convertir la ciutat en un fortí blindat contra les protestes. Un batalló de jutges ja es prepara per a les detencions massives amb judicis ràpids, s'alcen murs per aïllar la zona calenta, es tallen avingudes crucials per a la vida quotidiana, s'envien milers de policies per reforçar el control, ... Cada vegada més a prop de l'estat policial. Les detencions d'estudiants a Sevilla, la càrrega contra els cotoners a Andalusia o contra la municipal a Madrid són mostres de la nova brutalitat policial que impulsen. Després de la suposada lluita contra el terrorisme l'Estat prepara un atac brutal contra el nacionalisme basc, ara amb la possible il·legalització de Batasuna. Però darrera s'aguen tots els que es resisteixin als seus plans.

S'han convocat manifestacions contra la cimera: la de la Confederació de Sindicats Europeus (CES) de CCOO i UGT, el dijous al matí. Actes descentralitzats el divendres –amb menció de la vaga de RENFE- i el dissabte la manifestació unitària. Com passa davant de cada cimera es dibuixen dos corrents: la que exigeix impulsar la UE reformant el seu contingut i la que s'enfronta a la UE com a Europa del capital. El debat entre reforma o rebuig a la UE és inevitable i essencial que es produeixi. La CES ens diu que és possible recolzar la construcció de la UE dotant-la d'un major contingut social i solidari. Però la realitat demostra el contrari: cada pas en la construcció de la UE suposa un altre atac als treballadors i un retrocés. Un exemple d'això va ser el camí cap l'euro amb els plans de Maastricht, els de Convergència i ara els d'Estabilitat, plans plens de retallades en serveis públics, privatitzacions, flexibilitat i precarietat laboral, ... I és que la UE és el projecte de les multinacionals no el de "tots els europeus" i els interessos de la gran patronal són justament els oposats

als dels treballadors i la joventut. Per això és utòpic i reaccionari dir que es pot construir la UE al servei dels treballadors, mentre es col·labora amb els seus plans. Davant d'aquesta política de la CES i els seus sindicats, és necessari **impulsar corrents sindicals internacionals per una política de solidaritat i mobilització.**

La UE és la concreció de la globalització a l'Europa Occidental: el projecte del gran capital i el dels estats. Una realitat que arruïna pobles i els porta a la misèria, com a Argentina, que es manifesta comprensiva amb la política d'extermini de Sharon contra el poble palestí, que recolza la croada contra el terrorisme de Bush. Per això contra la UE alcem la defensa dels treballadors i els pobles: fora la UE, per una **Europa Unida i Socialista**, que posi la producció al servei de les necessitats de la majoria i respecti el dret ple a l'autodeterminació dels pobles.

Per nosaltres és positiu que, tot i les diferències, la manifestació central de dissabte sigui unitària. La clau és que hi hagi una connexió entre els problemes reals dels treballadors, la joventut, els pobles, amb les mobilitzacions contra les cimeres –siguin de la UE, o altres- és a dir que quan parlem de defensa dels treballadors estem dient que siguin els de Lear, els de Nestlé, o Miniwatt, així com els immigrants, o els joves que s'enfronten a la LOU, amb les seves pancartes i exigències els que hi siguin i encapçalin la lluita contra la cimera. Si aquesta connexió es produeix, l'avanç està assegurat, si no podem trobar-nos davant de **n o v e s** manifestacions importants però que es quedin en un o dos dies de protestes.

La UE és la concreció de la globalització a l'Europa Occidental: el projecte del gran capital i el dels estats. Una realitat que arruïna pobles i els porta a la misèria,... Contra la UE alcem la defensa dels treballadors i els pobles... una Europa Unida i Socialista,

**Tots a les mobilitzacions contra la Cimera.
Contra els acomiadaments. Prohibició d'acomiadar a tota empresa amb beneficis.
Contra les privatitzacions. Defensa de tots els serveis públics.
Fora les lleis d'estrangeria que segreguen la població immigrant.
Fora la legislació contra el terrorisme. Drets i llibertats individuals i dels pobles.
Solidària amb els pobles. Anul·lació immediata de tot el deute exterior amb Argentina.**

IC a l'esquerra o EUiA a la dreta?

El 23 de febrer el Consell Nacional d'EUiA aprovava una proposta de resolució, amb el 80,5% dels vots i el recolzament complet de Llamazares, d'acostament cap a IC-V per a "obrir el diàleg, des de l'autonomia d'ambdues organitzacions, per veure si hi ha condicions d'aconseguir un acord electoral en el proper cicle". IC-V ho discutirà a partir del 9 de març.

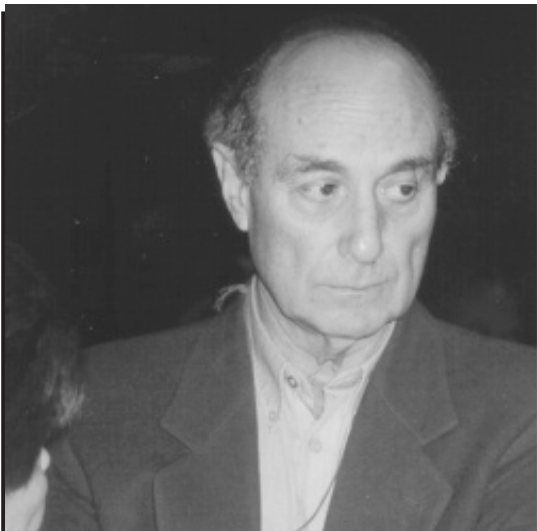
deixar d'anar a les llistes del PSC, el que segons EUiA suposa un gir a l'esquerra. Per posar només un comentari respecte a la unitat d'acords, xoca que es destaquï el treball conjunt en el tema d'escola bressol, doncs a part d'una iniciativa legislativa popular molt genèrica d'impuls de la xarxa pública d'aquesta etapa educativa, la realitat a l'Ajuntament de Barcelona és l'ofensiva del Govern d'esquerres (inclosa IC-V) per acabar amb el model públic actual.

Per entendre bé la proposta cal assenyalar que en la II Assemblea d'EUiA es va votar una orientació a Catalunya per impulsar un canvi progressista front el govern de CiU recolzat pel PP. És a dir, la possibilitat d'arribar a un acord electoral amb IC s'inscriu en el recolzament global a Maragall com alternativa d'esquerres. Sobre aquest particular el document actual d'EUiA assegura que només comptant amb la presència de l'esquerra transformadora (EUiA) serà efectiu un veritable canvi a Catalunya amb Maragall. Així doncs trobaríem a Catalunya una versió similar a l'acord de govern IU-PSOE de les últimes eleccions, ja que EUiA no està discutint si davant la necessitat d'optar entre un nou Govern de CiU i un altre de PSC-IC-ERC donaria el seu vot a aquest últim, sinó que està discutint la seva participació directa en aquest govern.

És des d'aquest punt de vista que no es tracta que IC-V doni un gir a l'esquerra, ja que la presència o no en les llistes socialistes va ser i és un acte de comptabilitat electoral, sinó d'un gir a la dreta d'EUiA que en les anteriors eleccions van defensar una alternativa a l'esquerra de Maragall. És evident: Maragall no ha canviat de programa, IC tampoc d'estratègia, però EUiA sí. Però aquest fet, el de participar d'un front darrera un candidat socialista no és

una qüestió menor en el que va ser la ruptura entre IC i IU. Recordem, el 1997 es va produir la ruptura entre IC i IU i va ser en el marc de l'expulsió del Partido Democrático de la Nueva Izquierda (PDNI) de IU. El motiu no va ser altre que el recolzament que va donar aquesta organització majoritària a Galícia a un acord electoral amb el PSOE a les autonòmiques. Llavors Anguita, que impulsava la política de les dues voreres i la identificació PSOE=PP, va impulsar la ruptura en el PSUC conformant PSUC-viu. La debilitat a Catalunya era tal que va haver de donar entrada en el procés de recomposició d'IU a Catalunya a altres forces, com el PCC, POR... El procés va semblar molt obert fins que va arribar la I Conferència on Anguita va imposar les seves condicions i la seva subordinació a IU. La majoria del Congrés va acatar, encara que molts delegats van marxar del mateix.

Però no es tracta només d'un gir cap a la dreta d'EUiA sinó també d'IU. El començament d'aquest gir es va donar a la calor de les últimes generals que, a la vegada, preparaven la VI Assemblea i la substitució d'Anguita. Es va arribar a l'acord de Govern amb el PSOE (Frutos-Almunia). Tant l'aparell del PCE com Llamazares van recolzar aquesta política. Però va ser una política similar a Galícia la que havia portar a la ruptura. Ja llavors tota la ruptura s'estava posant en qüestió. Ara aquesta política arriba a Catalunya, però aquí es més greu doncs l'espai electoral el manté IC per sobre de l'EUiA. Objectivament la ruptura del 97 està qüestionada i només serà qüestió de temps i mètode que el retrobament es produeixi. Al menys des de dalt sembla tot preparat i Llamazares, que manté excel·lents relacions amb Saura, ho té clar. El mateix sembla passar en els llocs de direcció

Frutos a la seva recent elecció com a secretari general del PC el 5 de març. La seva candidatura, amb Llamazares com a segon, va obtenir 79 vots davant dels 21 d'Angeles Maestro. Frutos va ser qui va propugnar el pacte de govern PSOE-IU a les darreres eleccions. El Congrés també va resoldre recolzar els "Crítics" de CCOO: semblava que això hauria de portar a aprofundir el consens amb els oficialistes, davant el fet que a la direcció d'aquests apareix la d'IC, al menys a la CONC catalana. Mals auguris.

El document d'EUiA justifica aquest possible acord en base a actuacions conjuntes (contra la globalització, contra la guerra, en defensa de l'ensenyament públic i l'escola bressol) i a la rectificació d'IC de

d'EUiA després del fracàs en les eleccions i la pràctica liquidació del sector crític a Catalunya a arribar a un acord amb els oficialistes d'IC a CCOO en l'últim congrés de Catalunya.

Però, i per sota? Per a molts militants d'esquerra EUiA era una altra cosa. Era mantenir una posició d'esquerres front el projecte IC, que el veuen amb raó un projecte socialdemòcrata. Per a ells la qüestió electoral era només la punta d'un iceberg que demostrava la renúncia –darrera el PSOE- a una política realment d'esquerra i revolucionària. El sentit d'EUiA era tornar a recomposar l'espai d'aquesta esquerra. Llavors, avui com deuen viure el gir cap a IC? És probable que per a alguns d'ells aquest sigui el final d'un camí i se'n vagin a casa desencantats, però per a una majoria de militants compromesos en la lluita sindical i social, que veuen l'ofensiva imperialista al món i l'ofensiva del govern del PP ja no hi ha res que esperar per a enfrontar el curs de la direcció, que porta a la liquidació del partit davant IC-V, i buscar acord d'unitat d'acció amb els partits i organitzacions que se situen a l'esquerra revolucionària. Dins de CCOO per l'impuls d'una veritable corrent d'esquerres, aquesta pot ser una primera tasca. L'ofensiva de tancaments i acomiadaments no es pot deixar passar. O bé entre la Joventut escolaritzada buscant acords concrets en la lluita contra les reformes educatives del PP. És en aquests espais i en les lluites concretes que li donen forma on ens trobarem.

En aquest marc, fa poc s'ha creat Rojos, roges com a corrent interna a EUiA, a partir dels anomenats "Transversals". No comparteix l'estratègia electoral d'acostament a IC i crida a un gir a l'esquerra. Compartim aquests titulars però en el passat recent no hem vist una política coherent a aquest postulat dins CCOO, per exemple en l'última assemblea crítica a Madrid. Cal aixecar, o no, una corrent classista i d'esquerra dins el sindicat? Aquesta és avui una qüestió decisiva.

*Josep Lluís del Alcázar.
Barcelona*

VII Congrés de Catalunya

CGT: un pas enrera

L'escuet comunicat de premsa facilitat per el nou Secretariat Permanent de CGT de Catalunya, explicant la seva versió del recent VII Congrés de l'organització, és un compendi de la seva política: "La candidatura de Juan Carlos del Val va obtenir el 76% dels vots dels més de 200 delegats que van assistir ahir al Congrés de la CGT celebrat a Manresa (Barcelona). Del Val substituirà a la secretaria general del sindicat a Catalunya a Diego Rejón, que va renunciar el dissabte passat a presentar-se a la reelecció. Aquesta decisió va fer que abandonessin el Congrés nou delegacions, que representen un 23% de l'organització, encara que és poc probable que es donin de baixa del sindicat" (el Periódico, 25/2/02).

Ni una línia sobre amb quina política sindical la CGT defensarà els interessos dels treballadors/es, ni fidelitat al utilitzar xifres i percentatges (Regió 7 cita exactament 18 delegacions com les que van donar el vot a la candidatura de del Val, i els més de 200 estàvem abans de la retirada de les delegacions...), ni menys encara de les raons de l'abandonament del congrés per una part –superior a la que senyalen- de delegacions. Mètode i política van de la mà d'una volta de cargol més al gir a la dreta del que ja vàrem parlar després del XIV Congrés Confederal celebrat a Valladolid.

Una direcció que neix amb mètodes burocràtics

Denunciar els mètodes antidemocràtics, (com tantes

vegades hem fet davant de congressos de CCOO o sancions i expulsions en aquest sindicat en el que militen companys/es del nostre partit), és una cosa que ha de fer-se amb minuciosa escrupolositat no solament perquè nosaltres no apliquem mètodes de confusió, sinó perquè qui ja els ha usat una

vegada, no té inconvenient a tornar a utilitzar-los. Així doncs ho diem perquè: no van tenir inconvenient en anul·lar una delegació sencera que no els era propensa, qüestionant la seva assemblea mentre donaven per bones altres en que seccions sindicals senceres no apliquen el confederalisme en els seus pagaments; es van negar els drets estatutaris de les minories allà on eren majoria, a la vegada que s'exercia –i ningú els hi va negar- allà on no ho eren ... tot un espectacle marcat per la lògica de l'aparell en la qual és vàlid el que em recolza, i el mateix no ho és per qui no va a votar-me.

(...)

(...)

Va ser per tot això que els nostres companys estan entre els delegats que van abandonar el Congrés, per no avalar un procés al que aquest tipus de maniobres havien despulat de legitimitat. Va ser també per tot això que en la mateixa intervenció en què Diego Rejón explicitava la retirada de les delegacions, ho feia també de la seva candidatura.

Mètodes i política

Tot i això, és un error pensar que les maniobres antidemocràtiques es queden en això. Tenen una finalitat que les transcendeix i és la política al servei de la qual s'efectuen. L'estalinisme va donar un ampli repertori de mesures burocràtiques, sempre acompanyades d'una política que, tot i les ziga-zagues aparents –en alguns casos de discurs molt radical –, posseïen un fil conductor: el control de l'aparell sobre l'organització i els treballadors/es per tal de garantir l'aplicació de polítiques que no anaven a favor d'elles/s.

Veiem sinó, com el rerafons polític d'aquests mètodes no serveixen per a fer de la CGT una eina eficaç al servei de la classe obrera sinó que aprofundeixen el gir a la dreta com abans dèiem, al partir de: 1.- un sectarisme en la lluita dels treballadors que va en detriment de la resposta i la mobilització; 2.- una tendència al corporativisme radical que també debilita la resposta per fora del propi centre a l'empara del discurs que les respostes generals cal donar-les en els moviments socials, i 3.- la tendència a la dissolució del sindicat en els moviments socials, en nom de la negació de partits i dels propis sindicats, cosa que els porta a esborrar el contingut de classe en les lluites que diuen socials.

Davant el brutal atac de les multinacionals per fer-nos menjar la seva crisi, la unitat d'acció queda en mans del nou SP reduïda als "afins" es a dir, els que tinguin les

nostres mateixes idees: així, neguen la unitat de la classe –que inclou *sine qua non* una política decidida sobre les direccions reformistes que encara segueix tenint la classe obrera –; ho extrapolen a nivell internacional, amb la qual cosa en cap moment se'ls cola una menció de la revolució argentina – segurament perquè no troben "afins" –, i conclouen amb la negativa a que la CGT de Catalunya tingui secretaria d'internacional, entenent que això es solament qüestió de Madrid, en un model de centralisme que deixa clara la seva concepció ja no solament internacional sinó també del problema nacional. Així armats, assenyalen la prioritat d'uns

desapareixen les banderes de la CGT per dissoldre-la en el moviment - en contrapartida a la mateixa manifestació del passat 23 de gener. En aquest terreny, arriben a l'extrem, que per reforçar el movimentisme, creen una Àrea d'Immigració –que no una Secretaria- a la CGT per els sense papers que a partir d'ara no podran afiliar-se al sindicat d'Oficis Varis com a aturats. Així després de tants escarafalls radicals, acaten la divisió del PP dels treballadors/es immigrants i amb ella posen fi a l'exemplar política portada a terme per CGT d'afiliació dels irregulars que a més de situar al sindicat a la capçalera de la defensa dels

companys immigrants, havia portat als dues sentències favorables del TSJ reconeixent als sense papers els mateixos drets laborals que a qualsevol treballador autòcton.

Amb tot aquest bagatge de política sindical, no va ser estranya l'entrada de representants de CNT així que vam acabar de sortir les delegacions que abandonàvem el congrés, doncs, almenys per un

sector, l'objectiu de fons sembla ser l'acostament o la fusió amb ells.

El camí que ens queda com afiliades/s de CGT és doncs difícil, però no hi ha un altre: seguir defensant les nostres idees en el seu si i construint organització sindical. Probablement no estarà exempt de noves mesures burocràtiques, però és un repte que cal abordar si, com nosaltres, estem convençuts de la necessitat d'una alternativa sindical revolucionària – llegeixi's de classe, democràtica, internacionalista y per a la lluita- per el conjunt dels treballadores/s i sectors populars.

Victor Messeguer.
Administració Pública CGT
M Esther del Alcazar.
Ensenyament CGT.

moviments socials als quals, amb tant radicalisme, s'obliden ni tant sols d'analitzar. La intransigència que semblen tenir amb els sectors del moviment obrer, es volatilitza quan parlen dels moviments socials. Obliden el reformisme de comunicats com els de Seattle, els del subcomandant Marcos o ATTAC. La dissolució i confiança és tal que en la política impulsada per la Federació Local de Barcelona davant la cimera de la UE, les seves posicions venen a ser les dels "radicals" suprimint d'un cop de ploma la participació diferenciada el dia 14 com a bloc alternatiu a la CES (Confederació Europea de Sindicats) davant els probables milers de treballadors que convocarà. I encara abans que això, a la setmana del congrés, – a la mobilització de l'eix d'immigrants de la Campaña Contra l'Europa del Capital del passat 2 de març-

Campanya en defensa de l'escola bressol pública

Després de la decisió majoritària dels treballadors/es de rebutjar el pla de l'Ajuntament (veure LI n.26), el Govern municipal ha decidit dividir les Escoles Bressol en dues xarxes: la primera amb les 39 actuals escoles que continuaran tal i com funcionen, la segona amb les vuit escoles que obrirà pel proper setembre, que ho farà sota el nou model. Recordem que en comptes de dos educadors/es per classe el nou model en fixe un educador/a, més personal eventual per cobrir les hores que manquen per completar tota la jornada, és a dir, de 8 a 9 del matí, al migdia mentre dormen els nens i nenes, i de 5 a 6 de la tarda. D'aquesta manera hi haurà dues menes d'Escola Bressol pública, una de primera categoria en els centres vells, i una de segona amb precarietat i fins i tot sense que el pare o mare pugui coincidir mai amb l'educador del seu fill/a.

És davant aquesta situació que un grup de pares, mares i educadors/es, ha decidit començar una campanya en defensa de l'Escola Bressol Pública: exigeixen que hi hagi ampliació de l'Escola Bressol però amb una sola xarxa, amb el model que ha funcionat fins ara i que ha demostrat àmpliament els seus resultats.

La campanya es troba importants obstacles: el primer la unanimitat municipal que formen en aquest tema tant la majoria "d'esquerres" al govern com la dreta a l'oposició. Però també compten amb el suport dels dos gran sindicats: UGT i CCOO, que amb la declaració oral el primer i amb una declaració escrita el segon, han manifestat que culpen als treballadors que van votar no de la divisió de la xarxa d'Escola Bressol decidida per l'Ajuntament, i que pensen seguir defensant el precord que van signar, encara que va sortir el no. Podria arribar a ser un dret de qualsevol seguir defensant una proposta que ha estat rebutjada per la majoria dels treballadors, encara

que normalment i per a mantenir la cohesió dels col·lectius de treballadors és exigible acceptar la majoria. Però el que no pot ser és que després que els treballadors/es han rebutjat una proposta dels delegats sindicals, aquests segueixin defensant-la en tan que representants dels treballadors. Amb honestitat, només caben dues opcions: o acceptar la majoria i subordinar-se a ella o dimitir com a representants dels treballadors, i permetre que altres que defensen el no puguin negociar a nom de la majoria. El pitjor és que aquesta actitud de CCOO i UGT debilita molt la legítima resposta dels educadors/es i aprofundeix la divisió del col·lectiu: només l'Administració en sortirà beneficiada d'això.

És realment contradictori que mentre les forces del Govern municipal de Barcelona imposen un retrocés a l'Escola Bressol que gestionen, com a mínim alguns del mateixos partits, impulsin una Iniciativa Legislativa Popular al Parlament de Catalunya en la que demanen entre altres coses que la *"Generalitat garantirà la qualitat i la coherència de la diversitat de models de llars d'infants que la realitat catalana demana, ..."* Potser que comencessin ells aplicant-ho, no?

Aquestes són dificultats reals, però fins ara s'han produït dos fets positius indiscutibles: 1, el resultat del no en el referèndum ha permès que el proper curs hi hagin 39 Escoles Bressol que mantenen el doble torn amb personal fix; 2, producte de la pressió –segons diu CCOO en el seu *Informa* de febrer– l'Ajuntament renuncia a donar la contractació del personal eventual a empreses privades com havia dit.

La lluita actual té transcendència més enllà de les escoles Bressol de Barcelona, doncs la Generalitat té al calaix el Decret de Regulació del període 0-6 que va haver de retirar el passat curs per la reacció en contra que va provocar.

Pot ser que amb el moviment que ara comencem no s'aturi el model precari en les vuit noves escoles, però la lluita no s'acaba aquí, doncs serà una evidència el greuge comparatiu que introdueix l'Ajuntament en les noves escoles, la qual cosa pot permetre ampliar el moviment el proper curs per reunir les dues xarxes en les millors condicions, és a dir, amb el model que ara funciona.

La clau des d'ara es que s'aconsegueixi anar tancant l'esquerda oberta entre els treballadors/es, mentre la campanya comença a trobar suport, que en trobarà. De moment s'ha començat una recollida de

signatures i adhesions, es programa un acte reivindicatiu davant Pça S. Jaume i una posterior entrega de signatures amb concentració també davant l'Ajuntament en algun ple municipal.

6 de març de 2.002.

Montserrat Julià i
Josep Lluís del Alcázar.

Madrid

Champion: represàlia sindical

L'empresa Supermercats Champion, que pertany al grup Carrefour, en un acte de clara repressió sindical acomiada el treballador Fran, només uns dies després que l'empresa tingués notificació oficial que aquest treballador era un membre del Consell de la USMR de CCOO i Responsable de Joventut de la Comissió Executiva de la Comarca Sud de CCOO-Madrid, i ho fa al·legant motius disciplinaris sense causa real que ho justifiqui.

El motiu real de l'ACOMIADAMENT és que el treballador F.José Muñoz Murillo va exigir realitzar la jornada laboral que marca el seu Conveni, i els seus drets sociolaborals, així com el seu dret a la llibertat sindical. Mostra de les condicions que imperen a l'empresa són les jornades de treball que excedeixen de molt el màxim legal, amb hores extraordinàries no reconegudes, i per tant no retribuïbles en descans i que afavoririen la contractació d'una altra persona; no donant el dia lliure que els hi correspon a les caixeres, a més de canviar constantment els torns de treball i cridant a treballar en els seus dies lliures i festius sense cap tipus de compensació. Per denunciar tots aquests fets va ser represaliat, i previsiblement, va ser aquest el motiu real de l'acomiadament "suposadament disciplinari".

Pel caire injust i injustificable de l'acomiadament EXIGIM L'IMMEDIATA READMISIÓ del company FRAN, així com que l'empresa el restitueixi al seu lloc de treball amb tots els seus drets.

Davant aquest atemptat contra la llibertat sindical i els drets fonamentals dels treballadors, CCOO de la Comarca Sud ha

llençat una campanya de recollida de signatures pels treballadors, resolucions per a seccions sindicals, comitès d'empresa, organitzacions... i accions en la lluita per a la readmissió del company Fran.

Des de Lluita Internacionalista denunciem aquesta situació i donem suport tot fent extensió de la campanya.

Miquel - CCOO

Telefònica

Contra les segregacions!

El passat 28 de febrer a Girona treballadors i treballadores de Telefònica es concentraven davant la seu de l'empresa convocats pel Comitè d'Empresa (CCOO, UGT, CGT...) per protestar contra la política de segregació de Telefònica.

S'ha tingut el coneixement dels plans de l'empresa encaminats a traspassar a una nova filial tota l'activitat, totes les persones i tots els actius de l'àrea d'immobiliari, així com d'altres plans de segregació de l'activitat d'àrees (Logística, Serveis Informàtics, T-Gestiona...)

A més de la signatura amb 27 empreses col·laboradores d'un contracte de 5 anys que suposa no només la segregació de l'activitat d'un període de temps important, sinó l'adjudicació de territoris amb atenció integral (100% de l'activitat).

Tots coneixem la voluntat de l'empresa de continuar amb el desmembrament de Telefònica d'Espanya SAU.

Davant aquests fets qualificats pel Comitè d'Empresa com a molt greus i no obtenint resposta al requeriment fet pel Comitè

Intercentres a Telefònica perquè doni explicacions dels seus plans, el Comitè d'Empresa de Girona ha acordat fer assemblees informatives perquè siguin aquestes les que donin suport a les mobilitzacions que s'estan duent a terme.

Els objectius que el Comitè ha plantejat a tota la plantilla són:

- Exigir la retirada de qualsevol projecte de segregació/externalització.
- Exigir el manteniment de l'ocupació i les condicions de treball a Telefònica d'Espanya SAU
- Exigir la retirada del projecte de l'empresa que declara menys prioritari el 60% de la plantilla.

Les mobilitzacions continuaran plantejant vaga per aquest mes de març. L'exemple combatiu dels companys i companyes de Girona i el seu pla de lluita fa necessari estendre'l a la resta dels territoris per fer front comú contra els plans de Telefònica.

Miquel . CCOO

CGT no es vend!

El gust amarg de la Nestlé

Els propers 12 i 13 de març es veurà a magistratura de Girona el judici contra uns altres 7 membres del Comitè de NESTLE (6 de CGT i 1 de CCOO), contra la sanció de suspensió de treball i sou entre 15 i 45 dies.

El dia 23/01/02 sortia als mitjans de comunicació de Girona la sentència favorable per als treballadors, en la qual es reconeixia que treballaven per sobre de 80 decibels i per tant en condicions de penositat, i obligava l'empresa a pagar un plus del 25% del sou base -amb els endarreriments corresponents- a tots els treballadors subjectes a aquestes condicions, i als qui anteriorment les haguessin patit. Això suposa aproximadament 2.000.000 de ptes/treballador.

Aquest mateix dia tenia lloc a la magistratura nº1 de Girona el judici per acomiadament amb data del 2/11/01 del president del Comitè, Antonio Lozano Lazo. La sentència, amb data 6/2/02, reconeix la nul.litat de l'acomidament per atentar contra el dret d'informació i per persecució sindical. I condemna l'empresa NESTLE a la readmissió del company Antonio, a més de pagar una indemnització de 3,2 milions de pessetes per danys morals.

Les maniobres de la multinacional per "liquidar" l'acció honesta dels nostres companys del Comitè de NESTLE han anat des de l'ofertament a Antonio Lozano de 150 milions de pessetes per tal que acceptés l'acomidament improcedent, fins la pressió sobre la resta del Comitè perquè acceptessin d'inculpar a Antonio Lozano a canvi de no obrir més expedients (dels 11 membres del Comitè, se'ls han obert expedients sancionadors a 7 amb suspensió de treball i sou de 15 a 45 dies).

NESTLE no només atenta contra

les llibertats fonamentals, i concretament la llibertat sindical, sinó que tracta de silenciar Antonio Lozano i els seus companys del Comitè, així com la CGT, perquè vol impedir un procés judicial en curs sobre la utilització de "substàncies en el procés productiu".

Amb aquest atemptat a la llibertat sindical NESTLE vol amagar una possible sentència contra la salut pública, desfavorable per a l'empresa.

Una vegada més la CGT -el sindicat dels treballadors/es-, Antonio Lozano -el nostre representant entre els treballadors

de NESTLE- i la resta de companys expedientats demostren que la honestat, la fermesa i la coherència són els nostres millors trets d'identitat. Que el nostre quefer quotidià no és només la defensa dels interessos dels treballadors, sinó també dels ciutadans per la defensa de la qualitat i la seguretat en l'alimentació.

Tots contra la repressió sindical a NESTLE!

Tots contra la impunitat de la multinacional!

Tots per la seguretat laboral i sanitària!

Esperem la vostra assistència els dies 12 i 13 de març a les 10 hs del matí al Jutjat de lo Social a Girona.

Armando Varo, CGT

Renfe

Vaga el 15!

Donant continuïtat a l'aturada realitzada el 15 de febrer pel personal de circulació, el pròxim 15, coincidint amb la cimera de la UE de Barcelona que abordarà temes laborals, privatitzacions, ... els ferroviaris posaran sobre la taula la situació de les privatitzacions del sector, així com reivindicacions salarials incomplertes del conveni anterior.

A la vaga s'hi afegiran interventors i taquillers, tant per temes econòmics, com per les reduccions de plantilla que s'acosten. Perquè per a ambdós sectors, la privatització es materialitza en la proliferació dels vigilants d'empreses privades que van jugant el paper de control que poguessin tenir tradicionalment taquillers i interventors. Si a això sumem que a aquests últims se'ls baixa dels trens, és clar que la RENFE apunta a una substancial retallada per a un personal les funcions del qual s'estan traspasant a les empreses de seguretat privades.

No és aquesta l'única concreció del procés de privatització: el tancament de múltiples tallers a nivell estatal, com el de Cornellà a Catalunya, les sobrecàrregues horàries per no contractació del personal de relleu, etc. són mostres d'un procés que no fa sinó recaure en el deteriorament d'un servei públic essencial com és el transport, junt amb la precarització de les condicions laborals i salarials dels treballadors.

Per això, i a les portes ja el pròxim conveni, la CGT ha estat impulsant assemblees de treballadors que han conclòs en aquesta aturada amb el doble objectiu que s'acompleixi el conveni anterior i aprofitar la cimera per denunciar la situació de privatitzacions del transport públic.

Corresponsal

SINDICAL

La resposta a la cimera de Barcelona divideix les aigües entorn a la UE. Com ja va passar al II Fòrum Social de Porto Alegre, un ampli sector de l'esquerra, amb tots els components del sindicalisme majoritari de la Confederació Europea de Sindicats (CES) - CCOO i UGT aquí - i els partits parlamentaris de l'esquerra, apunten totes les crítiques cap a l'acceptació del capitalisme com a sistema econòmic-social, però donant-li un major contingut social. Un altre sector, en què ens trobem, se situa davant de la necessitat de la ruptura amb aquest sistema econòmic.

La UE no es pot reformar

Europa:

La UE no és reformable

La declaració de la CES davant de la cimera de Barcelona posa l'accent en voler "Més Europa" per resoldre els problemes dels treballadors. Demana una "Europa Social i solidària" amb serveis públics de qualitat, amb protecció social, una sanitat millor, igualtat entre homes i dones, que lluiti contra la pobresa i l'exclusió, ... i ho demana a la UE, a aquella que en aquests anys no ha fet res més que impulsar el desmantellament dels serveis públics i de la seguretat social, que va recolzar la privatització de sectors de sanitat, va estendre la diferenciació salarial amb llocs de

UE participar en l'expoliació brutal de l'anomenat tercer món, ara un bon exemple en són el paper de les multinacionals espanyoles a Argentina; o enviant tropes després dels EUA a Afganistan, o discutint l'entrada de dictadures com la turca que manté una guerra cruel d'ocupació contra el Kurdistan. Quin exemple ens donaran les velles potències europees de civisme amb el seu passat colonial?

Però la CES segueix, ara *interpel.lant* la patronal per a què "dirigeixi d'una manera socialment responsable el procés de reestructuracions industrials". O sigui, que el centre no és impedir els tancaments i els acomiadaments sinó exigir que es facin amb responsabilitat patronal. Però falta la cirereta, acabar demanant *comprensió* al Consell d'Europa per a què la liberalització de mercats es faci amb garanties per l'ocupació i amb el límit dels serveis públics essencials. És a dir que d'entrada no s'oposa al procés de privatitzacions.

Com més ens arriben les privatitzacions, els atacs als sistemes de protecció, retallades en serveis públics, més ens diuen que n'hi ha d'haver més de la seva Europa -la UE- per millorar en sanitat o en solidaritat. La declaració de la CES seria simplement lamentable i fins i tot grotesca si no fos que darrera d'aquestes polítiques hi ha avui a Europa milions de treballadors enquadrats en els sindicats que la componen.

No hi ha una UE més social.

La CES ens presenta la UE com una ampolla que fins avui s'ha desequilibrat de la banda dels empresaris, però que n'hi ha prou amb omplir la part dels treballadors per equilibrar-la. Però aquesta realitat es contradia amb el que ha passat.

Donat que l'avanç de la UE ha tingut un sol sentit, el de servei a les multinacionals i que tots els avanços que elles han imposat han estat a costa d'un retrocés dels treballadors. No es tracta de desequilibris, sinó del fet que ells han implementat el seu projecte, la UE, contra els treballadors. No hi ha cap camí que beneficiï alhora el patró multinacional i els treballadors.

La UE és el projecte de la globalització capitalista a l'Europa Occidental, i com a tot el món la globalització ha estat un atac brutal a les conquestes laborals dels treballadors. La globalització suposa un extraordinari procés de concentració de capitals. Així el sentit decisiu de la constitució del Mercat únic europeu va ser permetre a les multinacionals quedar-se quasi del tot els mercats dels 15, destruint la petita i mitjana producció; imposant privatitzacions o directament amb el tancament d'empreses als Estats en multitud de sectors que va portar la reconversió industrial. Aquesta ampliació de la base material de les multinacionals que els permetés situar-se als nivells d'altres gegants americans i japonesos es va fer a costa dels drets dels treballadors. Aquest i no cap altre va ser l'objectiu. I van aconseguir-ho, necessàriament els treballadors van veure com retrocedien les seves condicions amb més atur, augment de ritmes, més precarietat, ...

Però va arribar un segon objectiu, que va ser que aquestes mateixes multinacionals tinguessin un instrument financer més potent amb què lluitar també en el mercat de monedes i divises. I això va ser l'euro. Òbviament ningú no pot separar l'euro dels plans de Maastricht, Convergència, i ara Estabilitat que imposen més retallades, privatitzacions, abaratiment de l'acomiadament, flexibilitat i precarietat.

**PER UNA
EUROPA
UNIDA I**

**La UE no es
pot reformar**

SOCIALISTA

treball precaris i va aprofundir la pobresa i l'exclusió, ... i ara es prepara a Barcelona per aprofundir-hi. Però és més, la CES demana a la UE que sigui el model d'un tipus de globalització centrada en el suport al desenvolupament dels pobles, en la justícia social i el respecte dels drets humans. Cinisme? O és que no hem vist la

unida i socialista

És reaccionari esperar que un dia, l'avenç del projecte de la seva UE vagi en el sentit contrari a l'actual, és a dir, a favor dels treballadors, mentre es col.labora directament amb la UE en la seva construcció com fa la CES. La UE és l'Europa del capital, no pas l'Europa de tots. Per això ens enfrontem a la UE amb les reivindicacions dels treballadors, en defensa dels seus drets. Només la lluita de classes i la mobilització pot aturar l'avenç dels seus plans.

No hi ha una UE a favor dels pobles.

Des d'altres sectors de l'esquerra es posa l'accent en la llibertat dels pobles. Ens diuen que ara en el marc de la UE sí que serà possible que les nacions oprimides durant decennis puguin trobar el seu propi lloc a Europa sense haver de supeditar-se a l'Estat opressor. Per exemple hem llegit aquests raonaments del PNV, però també de l'esquerra abertzale. Però una vegada i una altra els alts dignataris de la UE –fa poc Prodi, el president de la Comissió– responen: “la UE és un acord entre els estats”. I, efectivament, totes les mesures que ha pres la UE han estat en el sentit de donar suport i reforçar el paper dels estats davant de les reivindicacions democràtiques dels pobles. Les tímides peticions que centenars d'electes bascos van fer a la presidència del parlament europeu van ser durament criticades i menyspreades. Però en política exterior es fa el mateix: a Bòsnia la UE va rebutjar inicialment el seu dret a la independència –com a Txetxènia– i només el costosíssim preu pagat en vides pels bosnians

va imposar l'existència de Bòsnia contra els plans pactats de repartiment de Bòsnia entre Croàcia i Sèrbia. Però ¿ha fet alguna cosa pel que fa Irlanda del Nord? Res que no fos recolzar Blair, o ¿a Espanya? Recolzar el centralisme d'Aznar.

Ara la UE s'afanya a impulsar la batalla contra el terrorisme i imposar un greu retrocés en els drets democràtics individuals i col·lectius. Altre cop tornem a les multinacionals que necessiten estats forts que els assegurin internament i a l'exterior els seus interessos davant dels treballadors i pobles que no volen sotmetre's als seus dictats.

Si és reaccionari el discurs que ens arriba des de la CES que no explica la reforma possible de la UE a favor dels treballadors, no ho és menys la que ens diu que és possible la reforma de la UE a favor dels pobles. Aquesta és l'Europa dels Estats contra els pobles.

Més Europa?: sí, però la UE no.

Nosaltres volem més Europa. El nostre projecte polític davant de la UE no és reforçar els estats actuals i les fronteres, al contrari, el nostre és un projecte internacionalista: la lliure unió de tots els treballadors en un món sense fronteres. Però

aquest camí és l'oposat a la UE, defensem que sota el capitalisme no és possible avançar i consolidar millores per als treballadors: els interessos d'aquests són irreconciliables amb els de les multinacionals. S'enfronta radicalment i dràstica a la globalització capitalista, perquè sota d'aquest règim de producció no és possible ni la solidaritat ni la llibertat.

Defensem un projecte d'Europa socialista, la qual cosa vol dir que siguin els treballadors –és a dir, la majoria– els que controlin els criteris de producció i la distribució, que controlin el poder polític. És necessari que la producció no tingui per objectiu l'enriquiment d'uns quants a costa de la majoria sinó que faci prevaler els interessos i necessitats de la majoria. Molts diran que aquest projecte ja es va provar i va fracassar a l'exURSS i l'Est europeu. Nosaltres contestem que en aquests estats no va existir-hi cap socialisme sinó un règim estalinista opressor del treballador i dels pobles. És impossible defensar els interessos de la majoria quan aquesta està privada de tota crítica al poder, de la possibilitat d'autoorganitzar-se, en definitiva, d'exercir el poder polític. El socialisme serà amb democràcia obrera o no serà.

Defensem una Europa unida sense fronteres, però molt probablement el camí més ràpid i segur per arribar-hi és establir el principi incondicional de l'autodeterminació nacional dels pobles. ¿Per què? Perquè cap treballador no té cap intrès en imposar a un poble la unió contra la seva voluntat. Els suposats beneficis que suposa la unitat segur que tindria contrapartides tan grans per l'opressió que altra vegada es reproduiria, que s'ha de rebutjar. Només amb la garantia completa de la llibertat és possible establir unitats reals i sòlides entre els pobles. Aquest és el camí cap a una Europa Unida.

Per això diem a la CES: perquè nosaltres sí que volem més Europa, una Europa dels treballadors i els pobles, diem NO a la UE. Per una Europa Unida i Socialista.

LI

UdG: les assemblees reemprenen les mobilitzacions

...Tornem-hi!

Tot just després de la fi del període d'exàmens, l'activitat recomençava preparant la reunió de la CEME i el 26 de febrer amb una concentració davant de Rectorat en solidaritat amb les companyes i companys durament reprimits del CGH de Sevilla, en què van participar uns 200 estudiants. Després arribava la notícia que el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Girona denegava les mesures cautelars per les quals sol·licitàvem que les eleccions a Rector es fessin d'acord amb la LRU (vegeu el LI anterior) i no pas segons la LOU. L'argumentació de la jutgessa Rovira pivotava sobre el brillant argument que no hi hauria cap problema per executar la sentència si era favorable quan sortís (fer ara les eleccions segons la LOU i d'aquí un any invalidar el procés, refer les eleccions segons la LRU i anul·lar totes i cadascuna de les resolucions del rector mal escollit... cap problema!). Davant d'això les assemblees van passar al pla B: boicot.

Per al 4 de març, dia de les eleccions, doncs, va convocar-se vaga a totes les facultats –excepte a l'Escola Politècnica Superior– i un seguit d'activitats a més dels piquets a totes les facultats sense excepció. La jornada va ser tot un èxit, amb el 100% de les activitats aturades a les facultats d'Educació, Econòmiques, Ciències i a l'Escola d'Infermeria i amb una afluència molt baixa d'estudiants a Dret, Lletres i l'EPS. Pel que fa a la participació el percentatge dels estudiants que van votar va ser del tot testimonial (menys del 4%) amb casos ben aclaridors com el d'Educació on es va passar del 32%

a les eleccions al Claustre del mes de novembre i el 34% a la consulta paral·lela contra la LOU de les assemblees a l'1% (13 vots) en aquestes eleccions de la LOU. La botifarrada popular a la LOU va ser també tot un èxit, mentre que la concentració que va tenir lloc al vespre davant de rectorat i l'assemblea posterior van tenir menys participació de l'esperada.

La campanya continuarà amb les jornades de debat de "La universitat que volem", que prepararan un esborrany per a què ratifiquin les assemblees de manera que els estudiants de la UdG que participin als tallers entorn de la LOU i la universitat pública al Fòrum de Salamanca hi portin la veu de les assemblees.

Per al dia 7 de març les assemblees, coincidint amb la mobilització estatal de secundària contra la revàlida i les lleis d'FP i de Qualitat, convoquen amb la Plataforma Revolucionària d'Estudiants de Secundària i la CEPC, una aturada de classes i una manifestació pel centre de Girona que anirà de la Delegació Territorial d'Ensenyament a la Subdelegació del Govern. A la tarda la sessió

prevista de les jornades de debat abordarà l'accés a la universitat i la situació de l'ensenyament secundari davant l'amenaça del PP i està coorganitzada també, en aquest cas, amb la PRES i la CEPC. Per últim s'ha iniciat ja la campanya per preparar una anada massiva al Fòrum i la manifestació del 17, 18 i 19 de març a Salamanca.

Tralla, UdG

Sevilla: repressió

A la cacera de l'estudiant

En una operació conjunta de l'Ajuntament del PSOE i la Delegació del Govern la policia va acabar violentament amb un desallotjament de matinada l'acampada contra la LOU que el Comitè General de Huelga havia mantingut durant 50 dies a la plaça de l'Ajuntament de Sevilla. L'endemà atacava el Rector amb una Junta de Govern per aplicar la LOU, intentant així trencar una de les reivindicacions fonamentals del CGH: la insubmissió de la Hispalense a la LOU. Els estudiants van reaccionar intentant entrar a la sala on se celebrava la Junta, cosa que va provar d'impedir un exèrcit de guàrdies de seguretat del Rector. Però tampoc amb això en tenien prou i, immediatament, va començar una campanya de criminalització vinculant-los amb els anomenats moviments antiglobalització –recordem que la cimera més important de la presidència espanyola de la UE ha de tenir lloc a Sevilla el mes de juny que ve– amb l'ajut indispensable del Rector que va interposar una denúncia als jutjats i expulsant cautelàrment 6 estudiants de la Universitat. Amb això la Delegació del Govern va considerar que tenia les condicions idònies per començar una cacera de bruixes en tota regla.

A la sortida d'una assemblea del CGH als locals de la CGT tres companys van ser detinguts; tot seguit va ser detingut l'advocat que

va anar a assistir-los –advocat de CGT i membre del CGH-; van seguir detencions domiciliàries i també a la concentració de l'endemà davant dels jutjats. El balanç total, 15 detinguts que van tenir segrestats 48 hores a comissaria i una suposada llista negra amb 50 noms amb la qual amenaçava la policia. Immediatament va començar una campanya de solidaritat exigint l'arxivament immediat de la causa, la llibertat sense càrrecs dels detinguts i la readmissió de les companyes i companys expulsats.

Des d'aquestes pàgines, una vegada més, volem fer-los arribar tot el nostre suport.

Reunió de la Coordinadora Estatal del Moviment Estudiantil (CEME)

Pla de lluita

Els dies 15 i 16 de febrer va tenir lloc a la UdG la segona trobada de la CEME, a la qual van assistir companys en nom d'assemblees i col·lectius d'una vintena d'universitats de tot l'Estat, entre ells de Sevilla i de Santiago de Compostela. El balanç generalitzat era que el moviment estava aturat després del període de vacances i exàmens, però també després de la crisi de la convocatòria "alternativa" a la mani de l'1 de desembre a Madrid, l'aprovació definitiva de la LOU i la contraofensiva del Govern i dels Rectors.

La Coordinadora va preparar un pla de lluita que passa per recomençar la recollida de firmes contra la LOU, preparar el Fòrum i la gran manifestació que han de tenir lloc a Salamanca els dies 17, 18 i 19 de març coincidint amb la Cimera de Ministres de Cultura de la UE i veure com encarar conjuntament amb secundària la

nova ofensiva del PP contra l'ensenyament públic amb la revàlida, la llei de Qualitat i la d'FP. La Coordinadora, a més, va fer públic un comunicat de suport amb les companyes i companys de Sevilla, va convocar una jornada de lluita estatal pel 26 de febrer i va engegar una campanya de recollida de firmes contra la repressió.

Alhora es va fer una reflexió sobre com s'ha de desenvolupar aquesta coordinació que estem impulsant, i s'ha decidit tirar endavant un butlletí mensual per centralitzar totes les activitats que tinguin lloc als campus de tot l'Estat i després del debat a totes les assemblees per a la pròxima convocatòria es preparà una plataforma reivindicativa comuna. Per últim la Coordinadora va enviar un comunicat de solidaritat als joves piqueteros argentins. La pròxima trobada a Salamanca.

Tralla, UdG

A los jóvenes piqueteros Al Congreso Nacional de Piqueteros

Seguimos con atención el proceso de movilización que estais llevando a cabo, junto al conjunto del movimiento piquetero. Sabemos que estais con las universidades cerradas por vacaciones, y aún así os hemos visto en las movilizaciones, sufriendo las "gaseadas" y la represión y defendiendo los derechos de los trabajadores y el pueblo argentino.

Queremos también denunciar el bombardeo a que nos somete el gobierno y patronal españolas tratando de que nos sumemos a la "defensa de los intereses españoles en Argentina", ¿como si nuestros intereses tuvieran algo en común con los suyos!. Bien al contrario, nuestros intereses, están junto a los de los trabajadores y el pueblo, como demostramos en las masivas movilizaciones contra la Ley Orgánica de Universidades. Una ley que ha impuesto el gobierno español del PP para profundizar aún más la privatización de la enseñanza, arrancándola de su papel como servicio público y alejándola de los trabajadores y sectores populares para ponerla al servicio de las multinacionales. Es por eso que llamamos a la movilización en apoyo de vuestras reivindicaciones, exigiendo la anulación de la deuda externa argentina sea con el estado español u otros gobiernos de la Unión Europea, y la exigencia a las empresas españolas con intereses en Argentina de respetar las condiciones laborales y sociales de sus trabajadores.

Compañeros, vuestra lucha es nuestra lucha.

Girona, 17 de febrero de 2002

Coordinadora estatal del movimiento de estudiantes:

UdG (Universitat de Girona), UAB (Universitat Autònoma de Barcelona), UB (Universitat de Barcelona), UdL (Universitat de Lleida), UdA (Universitat d'Alacant), UIB (universitat de les Illes Balears), UdS (Universidad de Salamanca), UPN (Universidad Pública de Navarra), UdSC (universidad de Santiago de Compostela), UH (Universidad Hispalense, Sevilla), Coordinadora de Asambleas de escuelas y facultades de las universidades de Madrid, UdZ (Universidad de Zaragoza), UdV (Universidad de Valladolid), UAC (Universidad A Coruña).

8 de març

Treballadores:

En lluita amb les multinacionals i el PP! Amb la dona argentina!!

Tornem a celebrar el 8 de març, Dia de la Dona Treballadora, patint la discriminació a la que ens aboca l'estat capitalista, entre d'altres problemes importants. Tanmateix als països d'Occident, amb l'anomenat estat del benestar, els triomfs de les lluites del conjunt de treballadores/s van ser triomfs per a nosaltres les dones, amb l'accés al treball, amb les nostres lluites a

Pero avui, en una situació de recessió econòmica, el capital no està disposat a baixar la seva taxa de beneficis i ho fa a costa de les treballadores/s, repercutint en més gran mesura sobre les dones.

A Occident es va acabar l'estat del benestar i tot allò que va implicar: el dèficit públic el resolen o bé disminuint els serveis públics de primera necessitat o bé privatitzant-los, ho fan amb les escoles i llars d'infants, amb la sanitat i la cura dels nostres pares, i dificulten la continuïtat de la dona en el món laboral tot afavorint la tornada a la llar (es torna a entendre per què mai no s'ha erradicat de les nostres mentes que les de casa són tasques especialment per a dones). Mesures com la privatització dels serveis de menjador de les escoles bressol de l'Ajuntament de Barcelona l'any passat, o les actuals mesures de supressió del doble torn i increment de la precarietat, van de la mà de les lleis privatitzadores de l'educació del PP que preveuen l'escola concertada també per als períodes educatius anteriors als 6 anys, incrementant la privatització que dificultarà l'accés a amplis sectors de filles/s de dones treballadores.

Les Reformes Laborals que va aprovar el capital li serveixen avui per parar la seva crisi a costa de les treballadores/s, repercutint en totes/s nosaltres amb contractes eventuais, abaratiment de l'acomiadament, flexibilitat horaria i contractes a temps parcial. Però, de nou, les Reformes Laborals han creat situacions de discriminació per

a la dona perquè la porten a acceptar els contractes eventuais i a temps parcial per tal que li "permetin" la cura de la família que avui ja no li garanteix l'Estat. Com abans, el nostre salari tornarà a ser d'ajut a la família, i en definitiva de doble jornada laboral, cosa que mai no va deixar d'existir però que ara serà a més baix cost.

Una altra de les conseqüències de la crisi econòmica del capital són els milers de treballadores/s que arriben de països que han estat expoliats -a partir de guerres per interessos econòmics o per robatori de les seves riqueses amb el consentiment dels governs locals- i que es veuen obligats a deixar la seva terra per buscar feina. La lluita de les treballadores/s argentines/s és una mostra exemplar de com els pobles es rebel·len contra l'expoli, i com les dones prenen la primera línia no només a les *cassolades* i organitzacions barrials pel menjar, sinó també en piquets i talls de carreteres, desenvolupant els primers embrions de "mujeres piqueteras".

Però als qui fugen de la misèria l'imperialisme els prepara lleis d'estrangeria que, amb l'aparença de controlar-ne l'entrada, tenen per objectiu real mantenir a les treballadores/s immigrants en estat d'irregularitat, sense drets laborals ni jurídics que els protegeixin, i garantint així mà d'obra barata per treure'n més gran benefici. Això quan no les/els empeny a una economia submergida de les quals la dona immigrant és especialment víctima, tot arribant a l'extrem de les xarxes de prostitució de per vida com a forma de pagament de la seva fugida de la misèria.

Si ens aturem en els efectes de

les empreses pel dret de "a igual treball, igual salari", pels drets socials de serveis públics per la cura dels fills, pares malalts, planificació familiar...una situació que ha canviat valors en el quefer quotidià en temps de bonança, i que ha fet possible un canvi qualitatiu en la vida de moltes dones.

No, no, no!

Les grans manifestacions en contra del Pla Hidrològic Nacional i el transvasament de l'Ebre han obert un fort debat entorn les necessitats reals, la planificació i la gestió dels recursos hídrics i la viabilitat, o no, de les propostes de solució que aporta la llei.

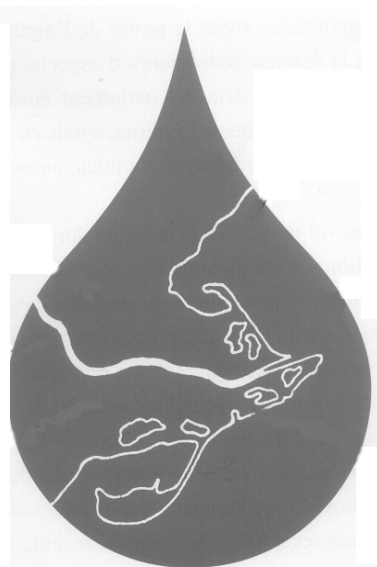
El consum d'aigua a Espanya

Espanya és en aquest moment el país de la UE que té un major consum per càpita d'aigua (530 m³ front els 62 d'Holanda o els 71 d'Alemanya). La major part d'aquest consum es destina a l'agricultura –un 80%– mentre que només un 20% es destina a la potabilització per al consum domèstic i a la indústria. Però la base de l'economia espanyola no és l'agricultura ja que aquesta representa aproximadament un 3% del valor afegit, i el regadiu concretament, que genera dos terços de la renda agrària, aporta poc més de l'1%.

A més, Espanya és el país on més regulats estan els recursos hídrics superficials –deu vegades més que Anglaterra per exemple– amb una ja extensa xarxa d'embassaments, pantans i canalitzacions.

Les polítiques sobre l'aigua en altres països de climatologia semblant –l'anomenat clima mediterrani– com pot ser Califòrnia als EEUU posen de manifest la incidència que té el seu preu sobre el consum d'aigua. Actualment trobem grans diferències en el preu de l'aigua, tant de la destinada per al consum urbà com de la destinada a l'agricultura. Així, ciutats com Barcelona tenen l'aigua molt més cara que d'altres com Sevilla on generalment a l'estiu hi ha restriccions de subministrament, o les Palmes de Gran Canària que l'obtenen a partir de plantes desalinitzadores a un elevat cost.

Però aquestes diferències són encara més notables pel que fa a l'aigua destinada a l'agricultura de regadiu ja que mentre molta part de la zona costanera –que l'obté a partir de pous de les seves aigües subterrànies o freàtiques– ha de pagar el seu cost, les grans extensions interiors que en els últims anys s'han convertit en terres de regadiu la tenen totalment subvencionada i el cost de les grans infraestructures corre a càrrec dels pressupostes de l'Estat. Aquesta situació fa que no hi hagi inversions

en innovacions en quan a les tècniques de regadiu i que sigui la tècnica d'inundació la més utilitzada encara que representa un despesa molt important d'aigua.

Quines solucions aporta el PHN a l'actual desequilibri?

La resposta és cap, ja que davant d'aquesta situació el govern del PP proposa una llei que hom podria pensar que està plena de bones intencions si la seva lectura es queda en el seu article 2 on es recullen els objectius que tothom podria compartir:

“a) Aconseguir el bon estat ecològic del domini públic hidràulic

b) Satisfer les demandes d'aigua presents i futures a través d'un aprofitament racional, sostenible, equilibrat i equitatiu de l'aigua, que permeti al mateix temps garantir la suficiència i qualitat del recurs per a cada ús i la protecció a llarg termini dels recursos hídrics disponibles

c) Aconseguir l'equilibri i harmonització del desenvolupament regional i sectorial, per aconseguir la vertebració del territori nacional

d) Reequilibrar les disposicions del recurs, protegint la seva qualitat i economitzant els seus usos, en harmonia amb el medi ambient i els demés recursos naturals”.

Però que es concreten amb unes propostes d'actuació que es basen únicament en l'execució de grans obres d'infraestructura destinada a augmentar la ja excessiva regulació de les aigües superficials tot potenciant un model de desenvolupament que països de les mateixes característiques climàtiques –com ja hem dit, Califòrnia amb forts problemes de subministrament– han canviat ja fa anys per altres de més sostenibles ambientalment. Així, el PHN preveu la construcció de més d'un centenar de nous grans pantans –el que representa un fort impacte ambiental– i el transvasament d'aigua de les conques interiors –principalment de la conca de l'Ebre– a les zones de la costa mediterrània –Múrcia, Alacant– i al Sud.

La llei no preveu les necessitats d'adequar la disponibilitat d'aigua com a base per a poder planificar i diversificar la base econòmica per al desenvolupament de les diferents zones del país. Així segueix potenciant un desenvolupament per a la costa mediterrània basat en l'agricultura intensiva i el turisme, dues activitats que necessiten un elevat consum d'aigua, en lloc de

(...)

(...)

potenciar alternatives sostenibles amb les condicions mediambientals de la zona.

La cirera del pastís. El transvasament de l'Ebre

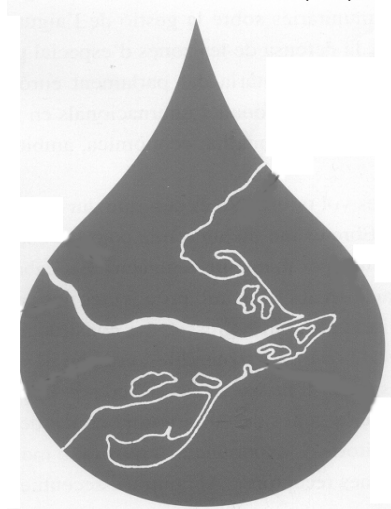
Les grans extensions de "fàbriques d'hortalisses" en que s'ha convertit el llevant i la costa mediterrània d'Andalusia i la potenciació d'una indústria turística fa necessari una major aportació de recursos hídrics a la zona. La "gran solució" és portar-la del teòricament excedentari Ebre.

Les mobilitzacions en contra del transvasament -les més grans en molts anys- han permès que s'obris un debat al carrer i per part dels experts en el tema entorn de la situació actual i futura de la utilització i gestió de l'aigua al nostre país i ,més en concret, sobre la viabilitat o no del transvasament de l'Ebre.

Per analitzar si un projecte com aquest és o no sostenible hem d'estudiar la seva sostenibilitat ambiental, la seva sostenibilitat econòmica i la seva sostenibilitat social.

Sostenibilitat ambiental.- Tots els estudis, excepte aquells fets pel Ministeri, estan d'acord en la insostenibilitat del transvasament d'aigua de l'Ebre per diversos

motius. Cal destacar que en els estudis realitzats pel Ministeri no es tenen en compte fets vitals com el cabal ecològic necessari per conservar una estructura especial com és el Delta de l'Ebre en discordança amb les recomanacions de les pròpies

directrius de la Unió Europea; els resultats dels principals estudis sobre les repercussions que tindrà el canvi climàtic en el règim de precipitacions i que es calcula comportarà una disminució del seu cabal en un 17%; i les fluctuacions actuals del seu règim que poden significar que durant alguns mesos d'estiu o bé no es pugui transvasar aigua o que no en baixi.

Sostenibilitat econòmica.-

Actualment l'aigua destinada al regadiu està fortament subvencionada, però els actuals acords de convergència amb Europa imposen que el preu de l'aigua ha de ser tal que permeti l'amortització de les infraestructures. El govern declara que el preu serà baix ja que bona part del cost de les infraestructures serà sufragat per les empreses elèctriques que s'instal·laran el llarg del seu recorregut. Però els estudis més optimistes dubten de les declaracions del govern i preveuen un cost difícil de sostenir pels agricultors, destinataris finals del possible transvasament.

Sostenibilitat social.- De nou la seva realització torna a potenciar el desenvolupament de les zones costaneres en detriment de zones interiors ja fortament despoblades i per a les quals són importants nous projectes de desenvolupament.

Així les coses, només queda una conclusió:

No sobra aigua ni calen grans embassaments!

**No al transvasament: ni de l'Ebre, ni del Roine, ni d'enlloc!
Aturem aquest Pla Hidrològic!**

Anna Morelló

(ve de la pàg 14)

la crisi imperialista sobre el nostre país, directament trobem la dona a l'ull de l'huracà dels ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) i els tancaments: la tèxtil MITASA a Alfarràs i Castellar, o la metalúrgica LEAR a Cervera, són exemples propers on el gruix dels companys que veuen perillar els seus llocs de treball són dones. Però si aixequem una mica la vista, també trobarem dones en les "solucions" de flexibilitat laboral que patronal i sindicats han signat de cara a la negociació col·lectiva del 2002, prioritzant les jornades a temps parcial per "compatibilitzar" treball i família i aprofundir la "inserció" laboral de la dona. No podem deixar-nos enganyar: la inserció laboral no pot anar de la mà de treballs de segona amb reducció de jornada i sou que signifiquen a la pràctica la liquidació de la reducció

de jornada per llei i sense còmput anual. El nostre dret és a un treball digne i en les mateixes condicions salarials i laborals que els nostres companys, i és un dret de totes/s la lluita per les 35 hores amb el mateix salari, com també ho és la defensa dels llocs de treball que tenim i la lluita contra expedients de regulació d'ocupació i tancaments empresarials. Necessitem, més que mai, ser part de les organitzacions socials i polítiques per reivindicar els nostres drets:

Socials

- **Escoles i Llars d'infants públiques i gratuïtes. No a les lleis educatives del PP. No a la política de l'Ajuntament de Barcelona respecte les Escoles Bressol.**
- **Sanitat i Serveis socials públics i gratuïts.**
- **Contra les privatitzacions.**

Laborals

- **Contra les Reformes Laborals. Contra els ERO i els tancaments, per la plena ocupació. Solidaritat amb LEAR.**
- **Pels drets de les treballadores immigrants.**
- **A igual treball igual salari. Reducció de jornada laboral i no pas contractes a temps parcial que redueixen la jornada a costa del nostre salari.**

Solidaritat amb la lluita de les treballadores argentines!

Dues perspectives: dos fòrums

La LIT-CI i en particular la secció brasilera, el PSTU, va tenir una destacada participació en el II Fòrum Social de Porto Alegre. Reproduïm a continuació el balanç publicat a la premsa del PSTU, Opinião Socialista, núm. 128.

La segona edició del Fòrum Social Mundial va ser més gran que la primera en tot els aspectes. Més gran en nombre, reunint prop de 50.000 persones. Més gran també en les seves contradiccions. Aquest any va ser visible la confluència de dos fòrums diferents: d'una banda el majoritari oficial, en el qual ONGs, intel·lectuals, representants de tots els matisos de la socialdemocràcia discutien "civilitzadament" propostes d'humanització del capitalisme; i d'altra el minoritari de lluita anticapitalista i antiimperialista, com es va demostrar en la manifestació d'obertura, la manifestació de solidaritat amb Argentina, l'acte contra l'ALCA, els seminaris promoguts per l'MST, el PSTU i la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI). El Fòrum oficial, amb més de 800 seminaris i conferències va buscar demostrar la tesi de la ciutadania planetària i l'horitzó del possible. Mentre, allà prop, la revolució argentina apuntava en sentit oposat, per una sèrie d'esdeveniments que es van organitzar sota la bandera de que un món socialista és possible.

Estat burgès democràtic i participatiu?

Una de les teories més divulgades al Fòrum oficial i defensada per intel·lectuals com Susan George, Ignacio Ramonet i Toni Negri. Es tracta de l'autonomia de les

empreses multinacionals i la pèrdua de funció dels Estats. Segons l'informe oficial del Fòrum "els conferenciants van destacar, a més, que el capitalisme financer ja no precisa l'Estat Nacional i cap de les seves institucions democràtiques. En aquest buit polític, les institucions econòmiques i financeres governaran el món en nom del capital, per això la política de donar espai a la tecnocràcia per actuar". Conclouen també que "la democràcia exercida amb eficàcia desarma al capital. L'autoritat del poble i la que d'ella emana és l'únic instrument eficaç en la lluita contra la globalització". A partir d'això arriben per art de màgia a la transformació democràtica de l'Estat, amb el gran exemple del Pressupost Participatiu. En aquest sentit, Raúl Pont, ex prefecte de Porto Alegre, va apuntar "a la necessitat de construir les gestions en bases locals, amb autonomia i participació popular, perquè les competències siguin ateses segons la demanda local".

Abans aquests sectors reformistes deien que seria possible "transformar" l'Estat burgès i que no era necessari destruir-lo a través d'una revolució. Ara avancen en la seva teoria, afirmant que les grans empreses privades ja no necessitaran l'Estat. Així arriben a la increïble conclusió que l'Estat com superestructura abstracta per si sol "des de que funciona com a règim democràtic" seria una contraposició al capital. Els qui defensen aquesta tesi xoquen amb la vida real. L'Estat imperialista nord-americà, que posseeix un règim democràtic, que està imposant l'ALCA, acaba de

promoure la guerra contra l'Afganistan i ara avança amb el Pla Colòmbia. L'Estat imperialista francès, dirigit per la socialdemocràcia, va recolzar la guerra contra l'Afganistan, i defensa els interessos de les multinacionals franceses. Però cal dir més. El Pressupost Participatiu de Porto Alegre opina només sobre el 10% del pressupost de la ciutat, i la seva aprovació està subordinada a la cambra de regidors i al govern municipal. Es pot veure clarament que la gestió dels governs locals i nacionals pels representants d'aquesta teoria no ha canviat en res el caràcter dels Estats burgesos. Per altra banda és ben cert que Toni Negri, abans un líder guerriller, i la DS¹, en la qual participa Raúl Pont, abans una

corrent trotskista, avui estan integrats alegrement a l'Estat burgès i reverencien la "democràcia" de les multinacionals com un valor universal.

Economia capitalista solidària?

Una altra de les propostes

(...)

(...)

àmpliament difoses al Fòrum va ser la d'una "economia solidària". Aquesta és una versió sofisticada de la proposta d'una economia capitalista orientada cap al mercat intern. L'alternativa al capitalisme globalitzat seria la generalització de les associacions autogestionàries, cooperatives, organitzacions de consum comunitàries, etc. Tot i això, una vegada més, aquestes propostes xoquen amb la realitat de l'economia mundial controlada per grans empreses multinacionals. No per casualitat no es parla de les grans empreses automobilístiques, petrolieres, alimentàries, sobre els

grans bancs, etc. Una economia recolzada en petites empreses seria retornar al passat precapitalista. Com deia Rosa Luxemburg la seva "realització general implica la supressió del mercat mundial i el parcelament de l'actual economia mundial en petits grups de producció i intercanvi localitzats, en conclusió es tracta del retrocés del capitalisme cap a l'economia mercantil de l'Edat Mitja". Per encobrir la seva impotència de respondre al control del mercat mundial per les multinacionals, els defensors de l'"economia solidària" van fer altres propostes com ara "un Banc Mundial Ètic" i "una Organització Mundial del Comerç Just". Serviria també la defensa d'una "taxa d'atur ciutadana" i un "índex de misèria humanitari". Per nosaltres, o s'expropien aquestes empreses marcant un camí

anticapitalista o la situació seguirà exactament com està.

Taxa Tobin: ¿solució per l'especulació financera i per la pobresa mundial?

Una altra de les icones del Fòrum oficial va ser, una vegada més, la Taxa Tobin. Els defensors d'aquesta taxa sobre el capital financer opinen que seria un fre a l'especulació i al mateix temps generaria un "fons per combatre la pobresa". Aquest fons seria administrat amb la democratització d'algunes institucions com el FMI. La dimensió de aquesta taxa varia entre els seus defensors, entre el 0,1% i el 1%,

fixant-se en general al voltant del 0,25%. Aquesta taxa, tot i això, incidiria només sobre una part del moviment de capitals (les transaccions de canvis que especulen amb les monedes nacionals), deixant de banda tot l'enorme moviment de capitals com els títols de deute públic, i les accions de les borses. Es tracta d'una proposta que no alteraria en res el control totalitari i parasitari dels grans bancs i empreses imperialistes sobre les finances mundials. L'experiència dels "fons" socials ja és coneguda en els nostres països. La CPMF de Brasil, una taxa que grava els treballadors i el poble en general, també va ser creada per "generar inversions per la salut". La situació dels hospitals públics brasilers respon per si sola als defensors de la Taxa Tobin.

Una aula de democràcia?

Un dels més grans acords del Fòrum oficial és la defensa de la democràcia i del pluralisme. Però a importants moviments se'ls va impedir participar, empobrint la discussió i limitant l'articulació de les lluites. En primer lloc, Fidel Castro va ser "convidat" a no anar, en un discurs directament pronunciat per Bernard Cassen, un dels ideòlegs del Fòrum. Tenim enormes

diferències amb Castro, però la seva absència va debilitar el mateix llançament de la campanya contra l'ALCA, discutida en la conferència de L'Havana del passat novembre. Pitjor encara va ser el vet a les "organitzacions armades" com l'Ejército Zapatista i les FARC colombianes². És important observar que en l'edició anterior del Fòrum, una de les activitats amb més gran audiència va ser precisament la promoguda per les FARC. Aquest boicot dels organitzadors es va donar en el moment que l'imperialisme nord-americà es preparava per llençar l'ofensiva que ara està en plena ebullició, menys d'un mes després del Fòrum. Al nostre entendre, la discussió sobre el Pla Colòmbia i l'articulació d'una àmplia campanya contra l'agressió imperialista hauria de ser, al contrari, un dels eixos del Fòrum. Però la fal·làcia dels "demòcrates" pacifistes va ser evident. Estaven presents representants d'altres "organitzacions armades", o sigui de governs imperialistes. Els representants del govern francès, per exemple, van ser molt ben rebuts. Es tracta d'un Estat que va usar recentment el seu poder bèlic a Iugoslàvia i va recolzar la guerra contra l'Afganistan.

L'altre Fòrum, d'acció directa i de socialisme

Aquesta altra edició del Fòrum, feliçment, quasi no va tenir una majoria reformista i antidemocràtica. Va ser possible verificar un creixement de la presència de milers d'activistes disposats a participar en les manifestacions, articular les properes passes de la lluita i discutir una alternativa anticapitalista i antiimperialista, composant, de fet, un Fòrum paral·lel. En aquest altre grup van participar organitzacions com l'MST (articulat com Vía Campesina), partits de l'esquerra revolucionària (com el PSTU i els partits de la LIT-CI), i activistes independents. Aquest altre fòrum va tenir una enorme importància. En primer lloc perquè va llançar una campanya continental contra l'ALCA amb una manifestació amb més de 20.000 persones. Aquesta campanya realitzarà un plebiscit que se celebrarà al setembre a Brasil i fins l'abril del 2003 en d'altres països d'Amèrica Llatina. Així, aquest "altre

Fòrum” va assegurar que a Porto Alegre no només es discuteix, sinó que també s’articula la lluita de les masses.

En segon lloc, fins i tot en les conferències i seminaris “oficials” van existir referències d’esquerra importants per a la lluita actual, com a contrapunt a la majoria. El belga Eric Toussaint, director del Comitè per l’Anul·lació del Deute del Tercer Món, va defensar el no pagament del deute extern i va afirmar que “aquest tema no és per oficines o per negociacions amb el govern: és per una acció massiva dels pobles”. En tercer lloc, el MST, la Consulta Popular, sectors de l’Església vinculats als moviments camperols i la Vía Campesina van impulsar el Tribunal del Deute Extern i el seminari sobre Socialisme. El MST era en realitat el centre de l’articulació alternativa a Porto Alegre, encapçalant també la campanya i la manifestació contra l’ALCA. Aquesta alternativa podria ser encara més evident si l’MST hagués polemitzat públicament contra la direcció del Fòrum sobre la prohibició a la participació de les FARC o la seva paràlisi en relació a les lluites anticapitalistes. En quart lloc aquest altre Fòrum va abordar la discussió sobre la revolució en curs a l’Argentina amb un acte de solidaritat i un seminari amb les organitzacions d’esquerra revolucionària d’aquest país. El PSTU i la corrent internacional de la qual som solidaris, la LIT-CI, ens sentim orgullosos d’haver estat el partit de l’esquerra revolucionària amb més presència en aquest altre Fòrum.

*Eduardo Almeida,
direcció nacional del PSTU*

1 Corrent del PT impulsat pels militants del Secretariat Unificat.

2 Nota editorial: HB també va ser exclosa del Fòrum amb l’argument que “és el mateix que ETA”... mentre Garzón participava com a ponent en una mesa sobre drets humans.

Colòmbia:

"El bel·licisme s'imposa a la pau"

El maig de l'any passat, vam tenir l'oportunitat d'entrevistar Guillermo Navarro Jiménez en el seu viatge a l'estat espanyol encapçalant la campanya internacional contra el Pla Colòmbia. Guillermo Navarro ha estat catedràtic de Ciència Econòmica i Desenvolupament en universitats de l'Equador i consultor nacional i internacional. Quan va visitar el nostre país acabava de publicar el llibre *Plan Colombia, ABC de una tragedia*. Després del seu viatge, hem mantingut el contacte i davant la ruptura de les negociacions per Pastrana, li vam demanar l'opinió. Aquest és l'article que ens ha enviat.

L’ascens del bel·licisme que s’anava observant des del 4 de gener – data de la primera amenaça del govern colombià d’interrompre el procés de negociació i recerca d’una sortida política al conflicte- va acabar per imposar-se el 20 de febrer del 2002, amb el discurs a la nació del president Pastrana, en el qual anunciava: “he decidit posar fi a la zona de distensió a partir de la mitjanit d’avui i he donat totes les ordres que fan al cas a les nostres Forces Militars perquè retornin a la dita zona, tenint especial cura en la protecció de la població civil. També he reiterat l’ordre de combatre a la resta del país a tots els grups il·legals i de realitzar operacions no només defensives sinó també ofensives”. Declaració feta a les set de la vespre, cosa que determinava que entre la declaració unilateral i l’inici de les accions hi havia només cinc hores, violant l’acord d’anunciar qualsevol trencament amb 48 hores d’antelació, com reconeix la referència al respecte del propi president Pastrana en el seu discurs.

La possibilitat que triomfés la imposició guerrerista l’anunciaven a crits una sèrie d’esdeveniments, entre els quals cal citar la qualificació d’“organitzacions terroristes estrangeres” que EEUU havien endossat a les FARC i l’ELN (després dels fets de l’11 de setembre) cosa que assegura un major compromís dels EEUU en el conflicte. Per cert que el president Pastrana en el seu discurs no va dubtar a

qualificar les FARC com a terroristes. Un segon element delator: les declaracions de l’alt comandament militar colombià en el sentit que les FARC “es van rearmar notòriament mentre dialogaven amb el govern”, fet que només és una excusa si es recorda que el president Pastrana en el discurs assenyalava de manera clara i irrefutable que “avui, gràcies a les instruccions que jo mateix vaig impartir i vaig vigilar des del primer dia del

(...)

(...)

meu govern, Colòmbia compta amb unes Forces Armades més grans, més professionals, més capacitades i millor dotades de tota la seva història", i això reverteix l'argument. I uns tercer i quart elements que anunciaven l'èxit guerrerista: l'informe "secret" de la intel·ligència dels EEUU, divulgat per la revista Cambio, sobre la presència de coets terra-aire a la zona de distensió; i la visió des del poder que les FARC i l'ELN no compten amb una base política de suport, com ho confirmen les paraules del president Pastrana quan diu "avui ningú a Colòmbia no creu que la guerrilla sigui una opció política i el seu suport popular és pràcticament zero".

Davant tot el que s'ha exposat

aquí, la lògica dels guerreristes colombians és veritablement simplista: si al poder acumulat per les forces armades de Colòmbia s'afegeix un major suport militar dels EEUU, i i s'escurcen

els terminis per al reinici de les accions militars, doncs la solució militar al conflicte colombià estaria assegurada, més encara si les FARC no compten, segons la seva apreciació, amb el suport social de la població. Posició simplista, donat que oblida el fracàs de les passades accions militars a gran escala que igualment van pretendre acabar amb les forces insurgents, la impossibilitat de la participació militar directa dels EEUU, després de la derrota del Vietnam, simplisme que ha conduït a un empantanament de l'exèrcit colombià a la zona de distensió, com ho anuncia inexorablement, en la lògica militar, la incomunicació per terra determinada per la voladura dels ponts que condueixen a la zona, el tall dels serveis de comunicacions, llum i aigua que ja s'observa, i la presència de les FARC a l'entorn dels centres poblats ocupats per l'exèrcit colombià.

Així plantejat el problema, la solució militar no es constituirà en un simple passeig com van pretendre presentar-ho els mitjans de comunicació social. Un conflicte militar brutal i perllongat mostra la seva amenaça, i, amb això, tota la inhumanitat que és pròpia de qualsevol guerra. Estem encara a temps d'aturar-ho. No permetem que els vils interessos de l'imperialisme nord-americà, que s'amaguen darrere el Pla Colòmbia, sotmetin el poble colombià a la desesperança de la guerra.

5 de febrer de 2002

Guillermo Navarro Jiménez

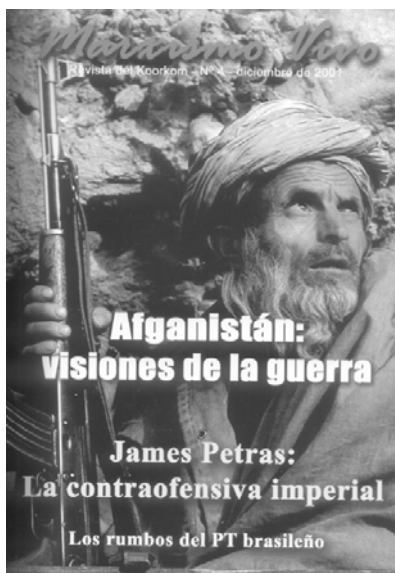
Per l'anul·lació del deute extern argentí!

S'ha posat en marxa recentment una campanya unitària, de què Lluita Internacionalista forma part, per l'anul·lació del deute extern de l'Argentina amb l'estat espanyol.

Arrencarà amb una manifestació el 23 de març a Barcelona, davant del Consolat Argentí (Passeig de Gràcia/Gran Via) a les 18h, cobrint una primera etapa amb el lliurament de les signatures al Ministeri d'Afers Exteriors a Madrid el maig, durant la cimera Iberoamericana de la UE. La idea és acabar-la a Sevilla amb una altre lliurament massiu de signatures, durant la cimera europea de caps d'estat.

Tens el full de recollida adjunt en aquest diari.

Col·labora! Recull signatures i fes-nos-les arribar per e-mail o al fax: 93 307 21 84.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-31-2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI